

1. הילדה הכי טובה בעולם

שרה'לה תמיד אהבה את החפש הגדול. עד השנה, זאת אומרת. השנה לא.

כל שנה היתה אמא יוצאת לחפש בדיוק ביחד איתה. "כיף שאמא שלי גננת!" היא אמרה פעם לברכי.

"נכון", הסכימה ברכי בעגמה. "אמא שלי לא מקבלת בכלל חפש מהמשרד המעצבן שלה. רק קצת בחל המועד."

אמא של שרה'לה מפעילה קיטנה לילדות של הגן שלה בשבועות שיש לשרה'לה קיטנה בבית הספר. כששתי הקיטנות מסתימות, אמא ושרה'לה מתחילות להנות

אחת תספירת כזאת! – והנעלים החמודות האלו עם הלב מקדימה. יותר חמודות מהסנדלים של שרה'לה.

שרה'לה הוסיפה תגית על הבגד של מיכלי, כמו של רופאים, ובתוך התגית כתבה הַלְפָה הַכִּי אֶתְּךָ בְּעֵלְמָה.

היא נאלצה להגדיל את התגית וגם לכתב באותיות קטנטנות ממש כדי שהכל יכנס, וגם אז בקשי היה אפשר לקרא את המלים, אבל לא משנה. שרה'לה מפילא ידעה מה כתוב שם.

מיכלי הזאת תמיד מחיכת, מוותרת, מתנדבת לעזר בבית, קמה מקדם אפלו בחפז, מסדרת את המטה שלה מיד בבקר, מפנה את הכלים מהשלחן אחרי כל ארוחה, ומודה לאמא בנימוס בקול המתוק שלה. שרה'לה הוסיפה בועת קומיקס ליד הפנים של מיכלי, וכתבה בתוכה באותיות קטנטנות: מַלְכָה רַבָּה, הַכֵּ מַלְכָה אֶלְמָה!

“אבל מה אכפת לך לקחת אותה אתך לקיטנה?” תהתה אמא בתחלת החפז. “היא כל כך טובה ונחמדה! אין לך מה להתבייש בה. החברות שלך בטח יאהבו אותה מאד!”

“היא לא בגיל שלנו”, נסתה שרה'לה להתחמק.

“באמת, שרה'לה, היא קטנה מפור רק בשנה, זה כמעט אותו גיל. ולא כדאי לשלח אותה לקבוצה לא מכרת, יש

ביחד מהחפז שלהן. לפעמים הן אפלו נוסעות לטיולים, רק שתייהן. בשנה שעברה, למשל, הן נסעו ללונה פארק גדול ומיוחד. הן גם משחקות ביחד כל מיני משחקים, ועושות מלאכות יפות, ומבקרות את סבא וסבתא, משני הצדדים. אפלו שאבא כבר נפטר לפני הרבה שנים ושרה'לה בקשי זוכרת אותו, בכל זאת היא תמיד תהיה נכדה גם של סבא וסבתא בני ברק, ההורים של אבא.

“אפלו עכשו כשיש לך אבא חדש?” שאלה אותה ברכי בחרף, אחרי שאמא התחתנה עם אבא של מיכלי.

“אפלו: ואין לי בכלל אבא חדש! הוא לא באמת אבא שלי. רק של מיכלי.”

וזהו, בגלל האבא החדש הזה שהוא בכלל לא אבא שלה, השנה שרה'לה לא אוהבת את החפז הגדול. ולא רק השנה. מעכשו, כל שנה מיכלי תגיע מלונדון הרחוקה להיות אצלם לכל החפז הגדול.

אוף, מיכלי הזאת! שרה'לה מצאה עפרון בקצה השיש והתחילה לציר את מיכלי בשולי עלון הפרסומות השכונתי, שהיה מנח על השלחן במטבח. היא טובה בציוור דמויות, כלם אומרים את זה. אבל גם אם היתה גרועה היה ברור שזאת מיכלי, עם תספירת ה'קרה' שלה, כמו תמימה שיקופיציקי – כאן אין כמעט לאף

לה מספיק דברים חדשים להתרגל אליהם עכשו. הכי טוב שתהיו ביחד בקיטנה."

לא היתה לשרה'לה בררה. הן היו ביחד בקיטנה, והחברות של שרה'לה באמת אהבו מאד את מיכלי. יותר מדי! בגלל זה לא היה עכשו לשרה'לה מה לעשות חוץ מלדפדף בעלון המשעמם. הקיטנה כבר נגמרה, ושרה'לה לא יכולה אפילו ללכת לברכי, כי מקדם ברכי התקשרה והציעה: "אולי תבואו אלי היום, מיכלי ואת? נוכל להכין ביחד הצגה לקטנים שלנו."

שרה'לה תמיד אהבה להכין עם ברכי הצגות לאחים הקטנים שלה. לשרה'לה עצמה אין שום אחיות ושום אחים, קטנים או גדולים. היא בת יחידה-יחידה. אבל הפעם היא ענתה: "לא, היום זה לא מסתדר."

באמת, מה ברכי חושבת לה, שמיכלי דבוקה אל שרה'לה בדבק מגע? שאי אפשר להזמין רק אותה, בלי מיכלי? ואולי... לבה שקע. אולי ברכי בכלל לא רוצה אותה, את שרה'לה. אולי היא מזמינה אותה רק כדי שגם מיכלי תבוא, מיכלי החמודה שכלם כל כך מתלהבים ממנה.

כן, זה הגיוני. הרי גם בקיטנה הן כרכרו כל הזמן סביב מיכלי, ברכי ופייגי ודבורה, כל החברות של שרה'לה.

"כסף לך שקבלת אחות כזאת חמודה!" התלהבה ברכי.

"היא לא אחותי", תקנה אותה שרה'לה.

"היא כן", התעקשה ברכי. "אחות חורגת, ככה קוראים לזה, נכון? אז זה סוג של אחות."

"לא נכון! נגיד שמישהו יחליט ש... ש... שלשכנות קוראים 'אחיות לבנין'. נו, אם יתחילו לדבר ככה, אז בגלל זה השכנות שלך יהיו באמת אחיות שלך?"

"מצחיקה אחת. זה לא אותו דבר!" פסקה ברכי.

"למה לא?"

"כי לשכנות לא קוראים אחיות לבנין, ולמיכלי כן קוראים אחות חורגת שלך, כי באמת היא כמו אחותך, כמעט. והיא מקסימה! הלואי שלי היתה אחות כמוה!"

שרה'לה לא ענתה. נראה לה, היא רצתה להגיד. סתם נראה לה שזה כסף. אם באמת היתה לך אחות כזו טובה ומקסימה ונחמדה - איפה זה היה משאיר אותך? מי היה אוהב אותך בכלל?

אבל היא פחדה שאם תגיד ככה, היא תתחיל לבכות. והיא לא רצתה שברכי תראה אותה בוכה.

"שָׁרָה לָהּ?" מיכלי נִכְנָסָה לַמַּטְבַּח בְּחִיּוֹף עֲלִיז, בְּיָדֶיהָ קַפְסֵת פְּלֶסְטִיק קְשִׁיחָה בְּצַבֵּעַ חוּם כָּהֵה. "רוֹצָה רְמִי?"

"לא מִתְחַשֵּׂק לִי."

"אָז אוֹלִי בּוֹל-פְּגִיעָה?"

מיכלי הזאת! לא מְבִינָה רְמָזִים!

"לא עֲכָשׂוּ". שָׁרָה לָהּ נִעְצָה אֶת מַבְטָהּ בְּעֵלוֹן, כְּאִלוּ הִיא מִמָּשׁ מְרַתֶּקֶת אֶל הַמּוֹדְעוֹת עַל מַבְצְעֵי הַשְּׁבֻעַ בְּטִירַת הַשָּׁפֵעַ, עַל חֲנוּת גְּרָבִים חֲדָשָׁה שֶׁנִּפְתְּחָה לְיַד הַכֶּכֶר, עַל - הִי, מָה זֶה?!

אוֹתִיּוֹת רְצָדוּ מוֹלָה פְּתָאוּם עַל הַדָּף, נָעוֹת וּמְנַצְנְצוֹת, מִחֲלִיפוֹת צְבָעִים, הוֹפְכוֹת מְסַגֵּל לְכֶתֶם, מְכַתֵּם לְכַחַל, מְכַחַל לְוֶרֶד. אֵף פֶּעַם הִיא לֹא רָאֲתָה דָבָר כָּזֶה, כְּכֹה עַל סֵתֶם דָּף רְגִיל. אֵיךְ זֶה יִכּוֹל לִהְיוֹת?

2. מוֹדְעָה פְּלֶאִית

שָׁרָה לָהּ הַסֵּתֶכְלָה כְּמוֹ מְהַפְּנֹטֶת בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁרְצָדוּ וְנִצְנְצוּ-מוֹלָה, כָּל שְׁנֵיָהּ בְּצַבֵּעַ אַחֵר, עַל גְּבֵי הַדָּף הַפְּשוּט שֶׁל עֵלוֹן הַפְּרִסְמוֹת. מָה קוֹרָה כָּאן? וְרַגַע, מָה בְּעֵצָם כְּתוּב בְּאוֹתִיּוֹת הַמְּרַצְדוֹת הָאֵלוּ?

צִירֵי לֶךְ חֲלוּם

חוג צִיר שוֹנָה וּמִיחָד עִם הַמּוֹרֶה פְּלוֹרֶה כְּנֶרִי
הַחוּג יִתְקַיֵּם בְּסַמְטַת הַפְּלֶא וּפְלֶא,
בְּבֵית מַסְפֵּר 8

"אִמָּא!" קָרָאָה שָׁרָה לָהּ בְּקוֹל, שׁוֹכַחַת לְרַגַע מִקִּיּוֹמָה שֶׁל מִיכָלִי, שֶׁעֲמָדָה מוֹלָה עִם קַפְסֵת הַרְמִי הַדְּחִיָּה. "אִמָּא, בּוֹאִי מֵהָר! תִּרְאִי אֵיזָה דָבָר מְיֻחָד!"

האחרות מסביבי. גם הצבע שֶלֶהן נשאר שחר רגיל ומשעמם, ולא התחלף בכלל. מה קרה להן פתאום? אולי היא רק דמינה את זה מקדם? לא, היא ממש בטוחה -

"מוזר שבכלל לא ראיתי את המודעה הזאת מקדם. עברתי ממש על כל העלון", התפלאה אמא. "דוקא יכול להיות מצלח עכשוו בחפשי, ללכת לחוג. ואת כל כך טובה בצעיר דמויות".

"נכון". אולי באמת? אם היא תלך לחוג של פלורה כנורי - איזה שם מעניין! - ברחוב הפלא ופלא - גם לרחוב יש שם מעניין! - יהיה לה משהו נחמד לעשות בחפשי הזה במקום להיות כבולה כל הזמן אל מיכלי כאלו שהן תאומות סיאמיות. "כן, אמא, אני רוצה!"

"בסדר, אז אני אברר פרטים, אשאל את אבא מה דעתו" - עדין מוזר לשרה'לה שאמא מתייעצת בכל דבר עם אבא של מיכלי - "ונראה אם זה מתאים לנו. אם כן, תוכלו ללכת. מה את אומרת, מיכלי? נשמע לך רעיון טוב?"

מה?! שרה'לה בהתה באמא בפנה פעור. מה הקשר פה מיכלי? אוף, לא שונה לה בכלל החוג הזה אם גם

אמא הופיעה בפתח המטבח, טלפון בין הראש לכתף. "טוב, עוד נדבר, להתראות", אמרה למי שמעבר לקו, ואז לשרה'לה: "מה קרה? מה רצית להראות לי?"

"הנה, את המודעה הזאת!" ביד רועדת הצביעה שרה'לה על האותיות המרצדות. "ראית פעם דבר כזה?"

אמא רכנה אל עבר העלון. "חוג צעיר? מה כל כך מיוחד בזה?" תהתה. "את מתכוונת לשם של החוג, צירי לך חלום? באמת נשמע נחמד. את רוצה להרשם לחוג הזה, שרה'לה?"

"לא. זאת אומרת, אולי, לא חשבתי על זה. לא בשביל זה קראתי לך".

"אז למה?"

"שתראי את האותיות האלו!"

"מה מיוחד בהן?"

מה, אמא לא רואה בעצמה?! שרה'לה הסתכלה שוב על המודעה. האותיות עמדו יפה במקומן, דוממות על הדרך בדיוק כמו האותיות של כל המודעות

לשם מיכלי תגיע ותמשך לעצמה את כל תשומת הלב.

"מי אמר שמיכלי בכלל אוהבת לציר? אולי היא מעדיפה חוג אחר, מחול או פלסטלינה או משהו?" שרה'לה התאמצה לדבר בנימה עניינית, לא להסגיר את הסערה המתחוללת בתוכה. שתעז מיכלי להגיד שהיא הכי אוהבת לציר! שרק תעז!

"אבל יהיה לכן נחמד יותר ביחד". אמא מתחה את שפתיה לחיוך רחב מדי. "נכון, מיכלי?"

"בטח! ולציר זה ממש כייף", הגיבה מיכלי, אוחזת עדין בקפסה של הרמי.

ידיה של שרה'לה נקמצו לאגרופים מתחת לשלחן.

"אבל לא כל כך חסר לי ללכת לחוג כפאן בחפוש", הוסיפה מיכלי. "הספיקה לי הקיטנה".

שרה'לה נשמה לרוחה.

מיכלי המשיכה לדבר בקולה המתוק: "אני אהנה יותר אתך בבית, אמא של שרה'לה. יש לי רעיון! אולי תלמדי אותי לבשל, כששרה'לה תהיה בחוג שלה?" היא הניחה את קפסת הרמי על השלחן

ומחאה כפיים בהתלהבות. צומיסטית שפזאת. מי מוחא כפיים כשהוא מתלהב? "זה יהיה ממש כפאו חוג בשולי!"

אמא חיכה חיוך אמת הפעם. "כן, זה רעיון מעלה! נעשה לנו כפאן חוג בשולי. אולי גם אפיה".

שרה'לה בקשי הצליחה לנשם. מה קרה פה? איך מיכלי שוב נצחקה? ועוד כאלו ותרה לה, לשרה'לה... השאינה לה את חוג הציר. אבל היא לוקחת לה את אמא! כששרה'לה תלך לבד לחוג, מיכלי תשאיר עם אמא בבית, ובמקום סתם לקרא ספר בחדר או משהו, אמא תעשה לה חוג פרטי של בשול ואפיה ביחד. זה משהו שהיה מתאים שאמא תעשה עם שרה'לה, לא עם איזו ילדה אחרת שהיא בכלל לא הבת האמתית שלה!

'בסוף אני לא רוצה ללכת לחוג', היא כמעט אמרה. אבל המלים נתקעו בגרונה. אסור שמיכלי תדע שזה כל כך אכפת לה.

אפלו שקית נורמלית היא לא מצאָה, רק קטנות מדי
בשביל בלוק ציור, או ענקיות. בסוף לקחה שקית
שקופה של מכלת, זרקה לתוכה את הדברים ומהרה
לצאת, קוראת בהדגשה לכוון המטבח: "להתראות,
אמא".

בלוק ציור. עפרון. מחק. מחדד. צבעי פנדה. מה עוד
צריך? "אמא!" קראה שרה'לה. "אני צריכה תיקיה
לחוג!"

"קחי את התיקיה הכחלה ההיא שקנינו פעם",
קראה אמא בחזרה מהמטבח.

התיקיה הכחלה? איפה היא יכולה להיות? שרה'לה
הלכה למטבח, שם ישבו אמא ומיכלי ודפדפו ביחד
בספר 'בשול בלי פשול'.

"אולי פשטידה כזאת?" מיכלי הצביעה על אחת
התמונות.

"אמא, בואי תעזרי לי למצא את התיקיה", יללה
שרה'לה. "אני צריכה תכף לצאת!"

"המממ... היא קצת מרובת לפעם ראשונה",
ענתה אמא למיכלי. "אולי נחפש משהו פשוט יותר.
שרה'לה, קחי שקית הפעם, לא נורא, ועד השעור
הבא בטח תמצאי את זה".

"אני יכולה לעזר לך לחפש", התנדבה מיכלי.

"לא צריך, אין זמן, אני אקח באמת שקית וזהו".

הי, הנה זה! שלט רחוב ועליו הכתוב 'סמטת הפלא
 ופלא', באותיות מרצדות בשלל גונים נוצצים, ממש כמו
 במודעה! והנה בת שנראית בגיל שלה מתקרבת ממול,
 תיקית פוליגל כתמה בידה. שרה'לה נפנפה לעברה,
 קוראת: "גם את הולכת לחוג של פלורה כנור?"

"כן! יפי, בואי נלך ביחד!"

הן פנו אל תוך הסמטה. "איך קוראים לך?" שאלה
 שרה'לה.

"יעלי. ולך?"

היה נחמד לפטפט קצת עם חברה חדשה, שלא מכירה
 בכלל את מיכלי ולא תשאל את שרה'לה למה היא
 הגיעה לבד, ואיפה 'אחותה'. נס שמיכלי לא הצטרפה
 אליה לחוג הזה.

בית מספר שמונה התגלה כבית קטן וחמוד עם גג אדום,
 ממש כמו בצעירים. יעלי דפקה על הדלת ואשה נמוכה
 וחיכנית פתחה להם, נודפת ריח של צבעי שמן.

זאת פלורה כנור? עם הסינר המכתם בנתזי צבע
 והמכחולים המציצים מהכיס, היא נראתה כאלו
 התחפשה לצירת. איזו מחשבה מצחיקה... היא לא
 התחפשה, היא באמת צירת!

3. עד השמים

נו, איפה הסמטה הזאת, 'הפלא ופלא' שרה'לה הדקה
 את אחיזתה בשקית, משרکت את דרכה במעלה רחוב
 רוטנברג. אולי אין בכלל שום סמטה כזאת, עם שם כל
 כך מוזר. אולי המודעה המשונה ההיא הייתה סתם סוג של
 מתיחה? הרי באמת מוזר שאמא לא ראתה את המודעה
 עד ששרה'לה הראתה לה. וגם ברכי לא הצליחה למצא
 אותה בעלון, כששרה'לה התקשרה לספר לה על החוג.
 אולי עכשו היא סתם מסתובבת פה לחנם בהם הנוראי
 הזה. חבל שהיא לא נשארה בבית במקום להשאיר כך
 את אמא ומיכלי ביחד, עם החוג של-

"בואו תכנסו, בואו בואו תכנסו, איזה יפי ששהגעתן, ממש הפלא ופלא. אז הצלחתן למצא את הסמטה שלנו, הא?" פלורה דברה בצורה מצחיקה, מתנגנת כזאת. "אתן האחרונות, האחרות כבר כאן. יפי, נוכל מיד להתחיל. הנה הנה, הדלת השנייה, כן, כאן החדר של החוג, החוג שלנו, צירי לך חלום!"

יעלי ושרה'לה נכנסו, ומיד אחריהן עוד בת, עם תיקיה סגלה. הן עברו במסדרון מעטר בצויר קיר של ילדה מול כן צויר, והגיעו לחדר שבו ישבו כבר שלוש בנות סביב שלחן גדול.

אחרי שכלן הציגו את עצמן, פלורה הכריזה חגיגית: "ברוכות הבאות ל'צירי לך חלום'!" היא פרשה את ידיה בתנועה שואלת. "תגידו נא, איך לומדים צויר?"

שרה'לה החניקה צחוקי שאים להתפרץ מפיה. די, לא יפה לצחק, אבל פלורה הזאת כל כך... לא רגילה.

"אי אי, אתן צוחקות... איזה מין שאלות אני שואלת... המורה אמורה לדעת איך ללמד, כן? אבל אולי מישהי הייתה כבר בחוג צויר ויכולה לספר לי איך לומדים?"

בלילתשובות עלה מסביב: "מעתיקים מצוירים שהמורה מביאה". "לומדים המון כללים". "שמים כל מיני דברים על השלחן, מסתכלים עליהם ומצוירים אותם".

"להעתיק זה לא טוב", סכמה פלורה לבסוף. "ולפני הכל, בשביל לצויר טוב צריך להרגיש. להרגיש את מה שאת מצוירת, לצויר את מה שאת מרגישה".

"מה פרוש?" שאלה הינדי.

"תכף תראו. כלן להוציא בלוק צויר ועפרון, ועכשו לעצם עינים!" קראה פלורה. "את הולכת בשביל ארף", קולה נעשה שקט יותר, מתנגן באטיות, עולה ויורד. "הולכת לבד בשביל ארף ארף..."

מענין אם כלן באמת עוצמות עינים. שרה'לה העזה להגניב מבט מסביב. כן, כלן ציתו להוראה. היא מהרה לעצם בחזרה את עיניה.

"אל מקום שאת אוהבת, מקום שאת מאד רוצה להיות בו", המשיך קולה של פלורה להתנגן. "לוי יציר שתוכלי להיות עכשו באיזה מקום שתרצי, במה תבחר? את הולכת, הולכת, השביל מתמשך לפניך, הולכת, הולכת, תכף את מגיעה, מסתובבת עם הפניה של השביל, והנה - הנה המקום שאת כל כך רוצה להיות בו".

איפה היא רוצה להיות? במקום יפה של טיול, רק אמא והיא. אולי בלונה פארק המדהים שהן נסעו אליו בשנה שעברה בחפשי, ליום של כסף עד השמים, כמו שאמא אמרה.

ובאמת היא הרגישה כאלו היא עולה כמעט עד השמים, כשהסתובבה במתקן של המטוסים מהר יותר ועוד יותר מהר, עולה ויורדת, מפחדת פחד נעים כזה, מרגש, ואמא עקבה אחריה מעבר לגדר ונפנפה לה בהתלהבות כל פעם שהמטוס שלה התקרב. אמא כל הזמן הסתכלה רק עליה, שמחה לראות אותה נהנית...

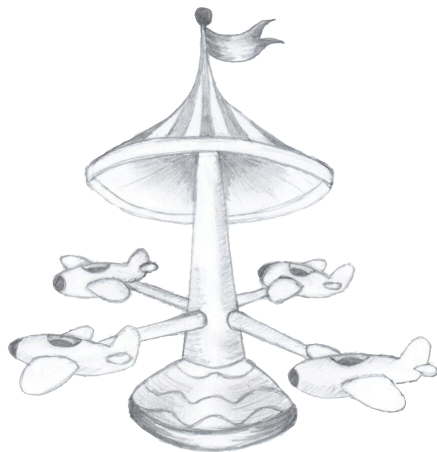
אפילו אם יסעו לשם גם השנה, זה כבר לא יהיה רק אמא והיא. אמא בטח תתן למיכלי לבחר לאיזה מתקנים כדאי ללכת. מיכלי תמחא כפים מרב התלהבות, ואמא תעקב מעבר לגדר אחרי מיכלי, תחכה לראות אותה ולנפנף לה בכל סבוב... אוף, עכשו בורחות לשרה'לה דמעות. נס שכלן עוצמות עינים.

"את מסתכלת מסביב, מסביב", פזמה פלורה. "בוחנת את המקום, רואה הכל עד לפרטים הכי קטנים... ועכשו לאט לאט, פותחת את העינים, ומצירת את המקום הזה שראית".

מה, לצייר את הלונה פארק, עם כל המתקנים? איך בדיוק? זה מדי מסבך. שרה'לה הרגישה חסרת אונים. "אבל אני לא יודעת לצייר לונה פארק!"

"אוף, לא יוצא לי טוב", רטנה יעלי לצדה, מוחקת בתנועות עצבניות. "יוצא לי סתם תינוקי".

פלורה חיכה בשלוח. "מה שאתן מצירות זה טוב, בנות, כל מה שאתן מצירות, אל דאגה! עוד נלמד, בלי לחץ. עכשו אתן רק מבטאות את הרגשות שלכן. מצירות מקום שאתן רוצות להיות בו".

4. בת יחידה

שָׁרָה'לָה הִתְאַמְצָה לְשֵׁרֵטֵט אֶת מִתְקַן הַמְטוֹסִים. אוֹף, היא לא מצליחה להזכר בדיוק איך הוא נראה! גלגל הענק הזה יותר קל, ורכבת ההרים יצאה בסוף ממש חמוד.

"מי רוצה לשתף אותנו, לספר לנו, על המקום שבחרת, על המקום שצירית?" פזמה פלורה.

שָׁרָה'לָה רָצְתָה, אָבֵל צְבִיָּה הִקְדִּימָה אוֹתָהּ, מְרָאָה לְכָלֵן צִיּוֹר שֶׁל שְׁנֵי יְלָדִים מְשֻׁחָקִים עַל נְשֻׁטִיחַ. הָרָאשִׁים שֶׁל הַיְלָדִים הָיוּ קִטְנִים מְדִי, וְאֵלּוּ הַיְדִים וְהָרְגְלִים – אַרְכּוֹת מְדִי. שָׁרָה'לָה הִיָּתָה מְצִיֵּרֶת אוֹתָם הֲרִבָּה יוֹתֵר טוֹב!

"אני לא כל כך יודעת לצייר דמויות". צביה צחקקה.
"התכוונתי לצייר את האחינים שלי, הם הכי מתוקים בעולם. זה חדר הילדים בבית של אחותי, הם גרים בצפת וכבר המון זמן לא ראיתי אותם, אני נורא מתגעגעת!"

"אז מה אם הם גרים רחוק? תשמחי שיש לך בכלל אחינים", התקוממה שרה'לה. "לי אין".

"ולי אין אחים קטנים", הגיבה צביה. "אחים קטנים זה הכי שווה".

שרה'לה לא נשארה חייבת. "גם לי אין אחים קטנים. אין לי בכלל אחים! אני בת יחידה".

"והיחידה ממש?" התעניינה רבקי. "גם אחיות אין לך?"

"לא". שרה'לה נבוכה. זה נקרא שאין לה אחיות, נכון? היא לא צריכה לספר להן על מיכלי. "די, לא משנה. עכשו תורי לספר על המקום שציריתי! תראה, זה לונה פארק שהייתי בו בחפש בשנה שעברת, היה כף עד השמים!"

אחר כך ספרו הבנות האחרות על המקומות שהן צירו-החרמון, בית במושב, חוף הים. רק האחרונה, זאת עם התיקיה הסגלה, לא הסכימה להראות את מה שצירתה. מה הבעיה שלה? כלן שתפו, למה רק היא לא?

“לא נורא, לא נורא, לא חייבים לשתף”, הרגיעה פלורה.
 “הנה נגמר השעור שלנו היום, הגיע הזמן לומר שלום.
 להתראות בנות, להתראות בפעם הבאה!”

חבל שהשעור נגמר. באטיות החזירה שרה'לה את
 הדברים שלה לשקית. קפלה את הדף עם ציור הלונה
 פארק והניחה גם אותו בשקית, זכר לימים יפים שהיו.
 מעכשו והלאה, בכל חפשה וחג תצוץ גם מיכלי ותדבק.
 כאלו אחות. כאלו בת. אוף, שייגמר כבר החפוש ומיכלי
 תחזר לאמא שלה בלונדון הרחוקה!

“לא קשה למיכלי לעזב את אמא שלה לכול החפוש?”
 שרה'לה שאלה בשעתו את אמא, מקוה לשכנע אותה
 לקצר את הבקור של מיכלי בביתם. אמא נאנחה. “בטח
 שקשה לה. אבל מפסח היא לא ראתה את אבא שלה!
 ובכלל, כל המצב הזה לא פשוט בשבילה. במיוחד מאז
 שהן עברו לאנגליה כדי לגור ליד ההורים של אמא שלה.
 תארי לך, גם להתרחק כל כך מאבא שלה, וגם להתחיל
 מחדש בבית ספר אחר, ועוד באנגלית... אנחנו צריכות
 מאד להתחשב בה ולתת לה הרגשה טובה אצלנו.”

אפשר לחשב! שרה'לה לא ראתה את אבא שלה מאז
 שהייתה תינקת, והיא גם לא תראה אותו יותר אף פעם,

עד תחית המתים. למה היא צריכה להתחשב במיכלי
 שלא ראתה את אבא שלה רק מפסח?

“שרה'לה, שרה'לה, הכל בסדר?” קולה המתנגן של
 פלורה החזיר אותה לחדר הגדול. אויש, היא שקעה לה
 כאן במחשבות, ובינתיים כלן כבר יצאו. רק היא כאן לבד
 עם המורה.

“כן, תודה, להתראות!” הפטירה, ומהרה לצאת
 מהחדר. אם תזדרז, אולי תשיג את יעלי והאחרות ותוכל
 להצטרף אליהן.

במסדרון עמדה הבת עם התיקיה הסגלה, זו שלא
 הראתה את הציור שלה. איך היא אמרה שקוראים לה?
 רוחמה? יוכבד? רוחמה-או-יוכבד עמדה ליד הילדה
 המצוירת על הקיר, והיא –

לא. זה לא יכול להיות. שרה'לה מצמצה בחסר אמון.
 הילדה המצוירת הושיטה יד מתוף הציור, נתנה ליוכבד,
 או רוחמה, משהו שנראה כמו עט, ואז הניחה אצבע על
 שפתייה בתנועה של סודיות.

שרה'לה רצתה לקרא בקול: ‘הי, מה זה כאן?’ – אבל
 הייה ברור שרוחמה, או יוכבד, חושבת שהיא לבד, ובטח
 לא תשמח לגלות ששרה'לה ראתה את מה שקרה פה

עכשו. וחוץ מזה, שרה'לה בטח סתם דמינה הכל. ילדות מצירות הרי לא יכולות להושיט עטים לילדות אמתיות! הנה, עכשו הילדה המצירת עומדת דוממת מול פן הצויר שלה, בלי תנועה, בדיוק כמו שדמות מצירת אמורה להתנהג.

יוכבד-או-רוחמה עמדה מול הקיר דוממת אף היא, כאלו היתה גם פן רק דמות מצירת. שרה'לה חלפה בשקט מאחורי גבה והצליחה להגיע לסוף המסדרון בלי לעורר את תשומת לב. היא פתחה את הדלת הראשית ויצאה החוצה, ממהרת בעקבות הבנות שכבר הספיקו להתרחק במורד הסמטה. "יעלי! צביה! חכו לי!!!"

ריח חזק של אפיה הכה באפה של שרה'לה כשהיא נכנסה הביתה. "יפי שחזרת!" קדמה מיכלי את פניה. "בואי תראי, הכנו פתות בכל מיני טעמים, את חיבת לטעם!"

הפתות היו מקשטות מלמעלה בתוספות צבעוניות שונות. הן נראו מיחדות. בטח היה כף לאמא ומיכלי להכין אותן ביחד.

"בואי תטלי ידים, שרה'לה", אמרה אמא. "הכנו גם סלט ירקות".

שרה'לה הרגיש פתאום רעבה נורא. כפה טוב יהיה לנגס עכשו בפתה טריה וריחנית, מקשטת בעגולי זיתים ופסות עגבניה! אבל היא משכה בכתפיה ואמרה: "לא מתחשק לי".

ואז היא הלכה לחדר, סגרה אחריה את הדלת וישבה שם לבד, רעבה ואמללה.

5. לְהִתְנַחֵם יָפֵה

אחרי כֶּמֶה שָׁעוֹת, שֶׁכִּנְרָאָה הָיוּ בְּאֶמֶת רַק כֶּמֶה דְּקוֹת, נִשְׁמָעָה דְּפִיקָה עַל דְּלֵת הַחֹדֶר. "שָׂרָה לָּהּ, בְּבִקְשָׁה, תִּתְּנֵהּ בְּבִגְרוֹת וּבּוֹאֵי לְאֹכֵל", בְּקִשָּׁה אָמָּא. "מִיכְלִי הַשְּׂקִיעָה הַרְבֵּה בְּפִתוֹת הָאֵלוּ".

שָׂרָה לָּהּ הַחֲמִיצָה פְּנִים, אָבֵל בְּתוֹךְ הַלֵּב הִיא דִּי שְׂמֻחָה עַל הַהִזְדַּמְנוֹת לְהַכְנִיעַ. הִלְכָה אַחֲרֵי אָמָּא לְמִטְבַּח, נִטְלָה יָדַים וְנִגְסָה סוּף סוּף בְּפִתָּה הַמְשֻׁקָּעֶת.

מִיכְלִי זָרְחָה כָּלָה. "נִכּוֹן טַעִים נוֹרָא?"

"נִכּוֹן", הוֹדְתָה שָׂרָה לָּהּ.

אָמָּא הִגִּישָׁה לָּהּ צִלְחַת עֲמוּסָה בְּסֻלַּט צְבֻעוֹנִי. "נוֹ, עֲכָשׁוּ תִסְפְּרִי לְנוֹ, אֵיךְ הָיָה בְּחוּג שְׁלָךְ?"

"מֵהֶמֶם!" שָׂרָה לָּהּ דְּבָרָה בְּהִתְלַהֲבוֹת, שְׂמִיכְלִי לֹא תִחַשֵׁב שֶׁהִיא מְקַנְנָאָה. לִיְתֵר בְּטַחֲוֹן גַּם הַנִּיפָּה אֶת יְדֵיהָ בְּאֵוִיר. "יֵישׁ לְפִלּוּרָה כְּנוֹרֵי בֵּית חֲמוּד-חֲמוּד עִם חֲצֵר וְגַם אָדָם, וְצִוִּיר קִיר מְקַסִּים בְּפְנִים, וְהִיא אָמְרָה לְנוֹ לְעֶצֶם עֵינַיִם וְלִחַשֵׁב כָּל אַחַת עַל מְקוֹם שֶׁהִיא נוֹרָא רוֹצָה לְהִיּוֹת בּוֹ, וְאֵז לְצִיֵּר אוֹתוֹ. אָמָּא, תִּנְחָשִׁי מָה אָנִי צִיֵּרְתִּי!"

"הִמְמָמ... אוֹלֵי אֶת מִרְפָּאת הַשְּׂנַיִם? מִזְמָן לֹא בְּקָרְנוֹ שָׂם, אֶת בְּטַח כְּבֵר מִתְגַּעְגַּעֶת". פְּנִיָּה שָׁל אָמָּא הָיוּ רְצִינִיּוֹת לְהַפְּלִיא. "וְאוֹלֵי... אֶת בֵּיתֵן הַזּוֹחֲלִים בְּגֵן הַחַיּוֹת, עִם כָּל הַנְּחָשִׁים וְהַלְטָאוֹת הָעֲנָקִיּוֹת?"

"דִּי, אָמָּא!" שָׂרָה לָּהּ צָחֻקָה בְּעַל כָּרְחָה. "אֶת יוֹדַעַת שְׂאֲנִי שׁוֹנֵאת אֶת הַמְקוֹמוֹת הָאֵלֶּה!"

"אֵז אוֹלֵי מִיכְלִי תִצְלִיחַ לְנַחֵשׁ", הִצִּיעָה אָמָּא. "מָה אֶת אוֹמְרָת, מִיכְלִי?"

לְפָנֵי שְׂמִיכְלִי הַסְּפִיקָה לְעֵנוֹת, הִדְלֵת נִפְתְּחָה וְאָבָא שְׁלָה נְכִנֵּס הַבַּיְתָה. "אוּאָה, מָה הָרִיחַ הַזֶּה?"

"מִיכְלִי הִכִּינָה פִּתוֹת", בְּשָׂרָה לּוֹ אָמָּא בְּגִאָוָה.

"אני לא מאמין! את ממש טבחית, מיכלי! המממ... איזו פתה הכי כדאי לי לבחר? עם זעתר? עם פפריקה?"

"תטעם מכלן", צחקה אפא. "ומיכלי ממש מכשורת, שתדע. בפעם הבאה נכין משהו מרכב יותר."

"כן, ראינו בספר בשול כל מיני מתכונים שאני רוצה לנסות, הלואי שבספיק את כלם!" התלהבה מיכלי.

שרה'לה בקשי בלעה את הביס שהיה לה בפה. נו, מתי אפא תשאאל אותה עוד פעם מה היא צירה?

אבל אפא המשיכה לצחק ולדבר על דברים אחרים עם מיכלי ואפא שלה. שרה'לה סימה בשקט לאכל, ברכה והלכה שוב אל החדר.

"שלום בנות, הנה אנחנו מתחילות, מתחילות לציר את מה שאנחנו רואות!" פתחה פלורה את השעור השני. "הביטו סביבן" – היא הניפה את ידיה בתנועה מעגלית – "ובחרו כל אחת משהו, משהו לציר."

משהו לציר? שרה'לה הסתכלה מסביב. מה, סתם איזה עציץ או מנורה? היא רוצה לציר דמות, להראות לכלן שהיא אלופה בציר דמויות!

המממ... אולי תציר את פלורה? היא דמות מעניינת. אבל פעם כששרה'לה צירה את המורה לחשבון, המורה כעסה ואמרה שזאת חצפה. נכון, חוג ציור זה ממש לא כמו שעור חשבון, אבל יכול להיות שגם כאן זה לא מתאים.

אז אולי את הילדה שמצירת שם במסדרון, זאת שבפעם הקודמת היה נדמה לשרה'לה שהושיטה את ידה מתוך הקיר?

לא. פלורה אמרה בפרוש לא להעתיק מציור קיים, אלא לציר מהמציאות. היא חיבת לשמע בקול המורה. להתנהג יפה. להיות כמו מיכלי, ילדה טובה שכלם אוהבים אותה. נו טוב, היא תציר את העציץ שתלוי כאן בפנה.

שרה'לה שרטטה כמה קוים מתעגלים ועצרה לבחן את התוצאה. אוף, זה לא נראה נכון. שוב הביטה סביב. אולי יש משהו יותר מעניין ל- מה זה? חצפה! למה רוחמה או יוכבד או איף שקוראים לה כן מעתיקה מציור? "הי, את!" קראה שרה'לה בקול. "מה את עושה?"

"אני?" ההיא הסתובבה בבחלה.

"כן, את, שכחתי איף קוראים לה. למה את מעתיקה מציור?" שאלה שרה'לה. "פלורה אמרה לא להעתיק מציור, רק משהו אמתי."

"אה... לא זכרתי". היא נראתה נבוכה, ופתאום שרה'לה התחרטה ששכחה התפרצה והעירה לה.

"עזבי, שרה'לה, מה זה עסק שלך?" התערבה פתאום רבקי. "פלורה לא אמרה שאסור, רק שלא כדאי. ועכשיו היא אמרה שכל אחת תציר מה שהיא רוצה!"

פלורה פזמה בקול מרגיע: "נכון, שרה'לה, נכון מאוד, עדיף לציר ישר מהמציאות, לא להעתיק מציורים. אבל אני בטוחה שיוכבד שלנו לא סתם החליטה לציר את הילדה הזאת שעל הקיר, לא, ממש לא סתם! הילדה הזאת נתנה לה משהו בודאי, משהו חשוב, נכון, יוכבד?"

אה, אז באמת קוראים לה יוכבד. ומה, גם פלורה ראתה את היד המושטת פתאום מתוך הציור? זה היה אמתי? "מה זאת אומרת? מה היא נתנה ליוכבד?" תבעה שרה'לה. אולי עכשו תפתר התעלומה!

אבל פלורה רק אמרה שיש מה ללמוד גם מציורים של צירים אחרים, ואז מהרה להחליף נושא. "מה בחרת את לציר, שרה'לה? את העציץ התלוי? שימי לב, שרה'לה, שימי לב - איפה העציץ נראה מתעגל יותר, בבסיס או בשפה העליונה?"

כשהשעור הסתיים וכלן יצאו אל המסדרון, שרה'לה נגשה אל הילדה המצוירת על הקיר ובחנה אותה מקרוב. ציור נחמד של ילדה עם מכחול וצבעים, מול נוף יפה. סתם נטויות לחשב נש-

הילדה המצוירת הפנתה את ראשה וחיכה אל שרה'לה, מנופפת במכחול שלה.

מה? זה קורה באמת?

והנה, שוב מושיטה הילדה המצוירת יד מתוך הציור, והפעם היא נותנת משהו לשרה'לה לפני שהיא מסתובבת בחזרה אל כן הציור שלה.

הלב של שרה'לה התחיל לדפק מהר-מהר. היא לא מאמינה, אבל הנה, גם לה זה קורה. גם היא קבלה משהו חשוב ומסתורי מהילדה שעל הקיר!

6. עט מיוחד מאד

שָׂרָה'לָה יֵצֵאָה אֶל סִמְטַת הַפְּלֵא וּפְלֵא. הִנֵּה הָאֲחֵרוֹת מִתְרַחֲקוֹת בְּמוֹרֵד הַסִּמְטָה, אִם תְּרוּץ תִּוְכַל לְהַשִּׁיג אוֹתָן. אֲבָל שָׂרָה'לָה לֹא רָצָה. הִיא הֵאָטָה אֶת צַעְדֶיהָ, בּוֹחֶנֶת אֶת הַחֶפֶץ שֶׁבִידָה.

כֵּן, זֶה עֵט, כְּמוֹ שֶׁהָיָה נִרְאָה לָהּ שֶׁהִילָדָה הַמְצִיֵּרַת נִתְּנָה לְיוֹכָבֵד. אֲבָל לֹא סֵתָם עֵט! שְׁקוּף וּמְלֵא בְּכוֹכְבִים קִטְנִים שְׁמֵתִפוּצִים פְּתֵאוֹם כְּמוֹ גְּרִיֵּי פּוֹפּוֹקוֹרֵן, אֶחָד פֶּה אֶחָד שָׁם, מְמַלְאִים אֶת הָעֵט בְּנִיצוּצוֹת צְבֻעוֹנִיִּים מְרֵהִיבִים. הִנֵּה עוֹד אֶחָד, וְעוֹד אֶחָד! שָׂרָה'לָה נִעְרָה אֶת הָעֵט וְצִחְקָה בְּהִנָּאָה לְמִרְאָה כְּפֹה כּוֹכְבִים מִתְּפוּצִים בְּבֵת אַחַת. חָבַל שֶׁחֶפֶשׂ עֲכָשׁוּ, וְהִיא לֹא יְכוּלָה לְהִבִּיא מִחָר

אֶת הָעֵט לְכַתֵּה, שֶׁכֵּלֵן יִרְאוּ... הִיא יְכוּלָה לְהִרְאוֹת אוֹתוֹ לְאִמָּא. אֲבָל אַז הִיא תִּהְיֶה חִיֶּבֶת לְהִרְאוֹת גַּם לְמִיכָלִי.

הַפְּעַם כְּשֶׁשָׂרָה'לָה נִכְנְסָה הַבֵּיתָה, נִדְרָף מִהַמְטָבַח רִיחַ שֶׁל קוֹקוֹס. רַק מִיכָלִי הָיְתָה שָׁם, חֲגוּרָה בְּסִנֵּר פְּרָחוֹנִי גָדוֹל מִמֻּדָּתָה וּמְדִיחָה כְּלִים בְּמֶרֶץ. "תִּרְאִי מָה הִכְנוּ הַיּוֹם!" מִיכָלִי הִחֲזִיתָה בִידָה לְעֵבֵר הַשְּׁלֶחָן.

"מָה, כְּדוּרֵי שׁוֹקוֹלָד?" הִתְפַּלְאָה שָׂרָה'לָה. אֶת זֶה מְכִינִים בְּכָל קִיטְנָה שֶׁל זְאֵטוֹטוֹת... הִיא חֲשָׁבָה שֶׁהֵן יְכִינּוּ מִשְׁהוּ יוֹתֵר מִיֶּחֶד.

"הַפְּתַעָה!" מִיכָלִי מְחַאָה כְּפִים בְּהִתְלַהֲבוֹת. "קִדְּם תֹּאכְלִי, וְאַז אֲגַלֶּה לָךְ."

הַכְּדוּרִים הָיוּ טְעִימִים לְהַפְּלִיא. "זֶה לֹא כְּדוּרֵי שׁוֹקוֹלָד רְגִילִים, עִם בִּיסקוויטִים וּמְרַגְרִינָה וּמְלֵא סֶכֶר", גִּלְתָה מִיכָלִי. "אֵלֶּה כְּדוּרֵי תְּמָרִים וְאַגוּזִים! הֵם מְמֵשׁ-מְמֵשׁ בְּרִיאִים, וְנִכּוֹן שֶׁלֹּא מְרַגִּישִׁים אֶת הַהֶבְדֵּל?"

"נִכּוֹן. בְּאֵמַת מִיֶּחֶד", הִסְכִּימָה שָׂרָה'לָה. כְּמַעַט הוֹסִיפָה: 'גַּם לִי יֵשׁ מִשְׁהוּ מִיֶּחֶד לְהִרְאוֹת לָךְ'. כְּמַעַט הִרְאָתָה לְמִיכָלִי אֶת הָעֵט. אֲבָל בְּדִיוֹק אַז נִכְנְסָה אִמָּא לְמִטְבַּח.

"שלום, שָׁרָה'לָה. נו, איך ההפתעה שלנו?" בטרם הספיקה שָׁרָה'לָה לענות, כבר פנתה אָמָא לְמִיכָלִי: "ואו, אני לא מאמינה, אין כאן זכר לבלגן שהיה! כבר הספקת לסדר הכל, לנקות את השיש ואפילו לשטף את הכלים, וכל זה בלי שהייתי צריכה להגיד לך אפילו פעם אחת!"

מיכלי זרחה מאשר, ושָׁרָה'לָה התכופצה בכסא שלה. כשהיא מכינה לפעמים משהו במטבח, אין לה כוח אחר כך גם לסדר ולנקות, ואָמָא תמיד צריכה להזכיר לה כמה פעמים. אבל זה נורמלי ככה, לא? היא בסך הכל ילדה! ילדה רגילה, די טובה אפילו. ועכשו, איך היא נראית ליד מיכלי הזאת? היא כאלו נהיתה פתאום רעה...

גם בחדר, אחר כך, דקר לה בעיניים מראה המטה המסודרת של מיכלי, עם הסדין המתוח והשמיקה המקפלת. המטה שלה עצמה, עם הפיג'מה הזרוקה והשמיקה המגובבת, נראית פתאום מבלגנת נורא. די, שִׁיגְמָר כבר החפש הזה, ומיכלי תחזר ללונדון!

שָׁרָה'לָה הוציאה את בלוק הציור מהשקית. צריך להכין שעורי בית לחוג. לצייר איזשהו חפץ שנמצא בבית. מה כדאי לה? את נעלי הבית של מיכלי, שנצבות מסדרות זו לצד זו מתחת למטה המסודרת שלה? קולה של פלורה

התנגן פתאום בזכרונה: 'לוי יציר שתוכלי להיות עכשו באיזה מקום שתרצי, כמה תבחרו?'

בבית הספר. כן, היא רוצה שהלמודים יתחילו כבר, ודי. שָׁרָה'לָה נטלה לידה את העט המיוחד והתחילה לצייר בית ספר. כלומר, היא התכוננה להתחיל, אבל למרבה האכזבה העט לא הותיר שום סימן על הדף. באמת, מה חושבת לה הילדה הזאת מהקיר, מחלקת עטים יפים שלא כותבים בכלל!

שָׁרָה'לָה הניחה את העט מידה, לקחה עפרון רגיל וציירה בנין גדול עם הרבה חלונות. רואים שזה בית ספר? ליתר בטחון הוסיפה שלט גדול מלפנים עם הכתוב: *גי' הסיכר.*

המממ... באמת היתה רוצה לחזר עכשו ללמודים, לשעורים ארכים שצריך לשבת בהם בשקט ולחכות לצלצול, להפסקה שתמיד קצרה מדי ונגמרת ברגע? והרבה מורות לא מרשות אפילו לצייר תוך כדי הקשבה...

רגע. מי אמר שהיא צריכה להיות תלמידה, בבית הספר הדמיוני הזה? היא תהיה מורה! כן! היא תהיה המחליטה. היא תגיד לכל התלמידות מה לעשות!

שָׁרָה'לָה צִיָּרָה לַיָּד בֵּית הַסֵּפֶר דְּמוֹת שֶׁל מוֹרָה – אִשָּׁה
בְּחִלְיָפָה מְכַבֶּדֶת וְנֹעֲלִים בְּעֵלוֹת עֶקְבִּים מְרַבְּעִים, וְתִיק
מְרַבֵּעַ תְּלוּי עַל כְּתֹפֶה. עַל דֶּשׁ הַחֲלִיפָה הִיא צִיָּרָה תְּגִית,
וּבִתּוֹכָה כְּתֻבָּה בְּאוֹתֵי־קֶטֶן קֶטֶן: הַמְּוֹרָה לְכֹהֵלֶּה. בְּעֵצָם,
לֹא. הִיא מְחַקֶּה אֶת שְׁתֵּי הָאוֹתֵי־הָאֶחָדֹת. הַמְּוֹרָה לְכֹהֵלֶּה.
נִשְׁמַע יוֹתֵר טוֹב.

"וּ, אֵיזָה עֵט יִפְהָ!" מִי־כְלִי צָצָה פְּתָאוֹם לַיָּדָה. אוֹף,
שָׁרָה'לָה לֹא מִתְרַגֶּלֶת לְכֹךְ שֶׁעֲכָשׁוּ הַחֹדֶר הוּא גַם שֶׁל
מִי־כְלִי. תְּמִיד הָיָה לָהּ חֹדֶר לְבַד, רַק לְעֵצָמָה.

"הוּא חֹדֶשׁ?" הִתְעַנְּיָנָה מִי־כְלִי. "מֵאִי־פֶה?"

"מִי־שָׁהִי בַחֹג נִתְּנָה לִי אוֹתוֹ הַיּוֹם. אֲבָל הוּא לֹא כּוֹתֵב."

"חֲבַל... אוֹלֵי אִם תִּקְשָׁקְשִׁי בּוֹ קֶצֶת הוּא יִתְחִיל לְעַבֵּד?"

דָּלֶת הַכְּנִיסָה שֶׁל הַבַּיִת נִפְתְּחָה, וְקוֹל עֲלִיז קָרָא: "שֶׁ-
לוֹם!"

"אָבָא שְׁלִי חֲזָר!" צָהָלָה מִי־כְלִי, וַיִּצָּאָה בְּרִיצָה לְקִדָּם אֶת
פְּנִיּוֹ.

שָׁרָה'לָה נִשְׁאַרָה יּוֹשֶׁבֶת. הִיא אֶחָזָה בְּעֵט הַמִּיּוֹחֵד
וְקִשְׁקֶשָׁה נְמַרְצוֹת עַל גְּבִי הַבְּגָד שֶׁל הַמוֹרָה. אִם הוּא

בְּאִמַּת יִתְחִיל פְּתָאוֹם לְעַבֵּד, תִּהְיֶה עַל הַחֲצָאִית דְּגָמָה
מְקֻשָּׁקֶשֶׁת.

לֹא נִהְיָתָה שׁוֹם דְּגָמָה מְקֻשָּׁקֶשֶׁת, אֲבָל פְּתָאוֹם שָׁרָה'לָה
מְצָאָה אֶת עֵצָמָה עוֹמֶדֶת. אִיךָ זֶה יִכּוֹל לִהְיוֹת? הֲרִי הִיא
בְּכֻלָּל לֹא קָמָה מִהַכֶּסֶּא! הֲרִגְשָׁה מְשֻׁנָּה פְּשֻׁטָה בָּהּ,
כְּאִלּוּ הִיא נִמְתַּחֶחֶת, נִהְיִית גְּבוּהָה יוֹתֵר. עַל הַכְּתָף הַיְמָנִית
שָׁלָה הַכְּבִידָה פְּתָאוֹם רְצוּעָה שֶׁל תִּיקָה, וּמוֹלָה הַתְּנוּסָה
בְּנִין גְּדוֹל עִם הַרְבֵּה חֲלוֹנוֹת. בְּחִזִּיתוֹ הַכְּרִיז שֶׁלֹּט מֵאִיר
עֵינָיִם: גִּיְתֵי הַיִּסְפֵּר.

